

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUÍ

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Jardí de la Reina, 19

Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOUS SI TÈ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINC cts.

CERTAMEN LITERARI

ORGANIZAT PER

L'IGNORANCIA

La comissió organitzadora de la Festa demana a tots els escriptors i poetes de la terra a on la nostra llengua es parla, el seu concurs.

El dia i lloc de la celebració del Certamen es publicarà oportunament, poguent anticipar que no serà fins passat tres mesos, d'aquesta crida, acomodant-se anel siguent

Cartell

Premis ordinaris

1.er premi.—A la millor poesia festiva de franca elecció.—S'adjudicarà 25 pessetes.

2.^{on} premi.—A la millor prosa humorística.—S'adjudicarà 25 pessetes.

3.er premi.—A la millor composició poètica o de prosa de caràcter seriós. S'adjudicarà 16 pessetes.

Premis extraordinaris

Premi de quinze pessetes al millor treball sobre *Cultura agrícola de la dona*.

Premi de quinze pessetes, ofert per la «Joventut Antoniana» al millor estudi sobre *Formació moral de la Joventut*.

Premi de vint-i-cinc pessetes, ofert pel «Centre Regionalista» a la millor exposició de tradicions mallorquines relacionades amb les tempestats, plujes, vents, nevades, boira i demés fenòmens atmosfèrics, com explica el poble aquests fenòmens i pràctiques supersticioses per expressar-los.

Premi de quinze pessetes al millor recull de herbes o rondalles del nostre poble.

Premi de varies obres literaries ofert pel nostre confrare «Llevant» al millor

treball sobre «Medi de regenerar la joventut mallorquina i infiltrar-li l'amor a Mallorca.»

Premi de 30 pessetes a la millor col·lecció de caricatures.

La comissió organitzadora,

La redacció.

NOTA.—Aquest Cartell podrà ésser augmentat amb altres temes.

La setmana qui ve n'hi enclourem dos més, amb els seus corresponents premis.

Cartes a un obrer

II

An en...

Estimat amic:

Avui anant pels carrers de la ciutat, cap a les meves feines, su devant mi, dos obrers en la flor de la vida, caminaven, segurament cap an el seu treball. Era hora de refermar-lo. Un d'ells xerrava fort, i exposava a l'altre el seu modo de pensar, que no era de comprensió, ni de molt, davant els problemes socials i obrers. No vull repetir lo que deia; però sí, te vull dir, que els seus raonaments eren tan fora de lloc, i tan estranya la unió de les seves idees, que m'han fet veure més clarament la necessitat de que cadascú en lo que pot, intervengui en aqueixes questions, a fi d'arribar, si encara es possible, a l'equilibri conscient del seny. I m'ha recordat el deute que tenc amb tu i amb els teus amics... i he començada aquesta segona carta.

El primer punt en que hem de convenir es el de l'estat dels homes davant la seva ocupació, o sia el treball. El treball! Sense entrar en la corrent, ni sense anar a cercar lo que diven d'aqueix assumptó blancs i negres, es un fet en que tú, els teus amics i jo estarem conformes, que cadascú té i ha de tenir treballs. Si visquessim aïlladament, i cadascú fes la seva vida per ell tot-sol, cosa que mai per mai seria possible, no nos bastarien totes les hores del dia per preparar i conseguir els medis de satisfer les nostres necessitats urgents, com serien menjar i vestir. Així cada homo hauria de tenir tots els oficis, i totes les arts haurien d'estar en la seva mà. Qui se faria la casa, i les sabates, i adobaria les pells, i faria els claus, i la roba i la se cosiria? Qui prepararia les mil coses que empram a cada punt amb les mil materies diverses que se necessiten? Precisament la vida civi-

lizada, no comensà fins que hi hagué ciutats, i la ciutat no es més que un conjunt de persones qui deixant d'ésser l'individu, volgueren, per viure millor, repartir-se les feines segons la seva afició. Això en el principi... i això encara avui. Es a dir que el fet d'haver-hi fusters, i ferrers, i conradors, per una part, i per altra, metges, i micers, i notaris, va néixer de la mateixa necessitat de cadascun, per viure millor, i estar més tranquils. Va ésser, naturalment, la primera divisió del treball... No més que avui, com en els primers temps, l'homo designat per ocupar un dels llocs, un dels quadros en que naturalment se dividí i subdividí, i subdivirà encara més a mida que nos civilitzem, s'elegeix ell mateix, segons les circumstancies i segons, sobre tot, la seva ambició.

La seva ambició! Aquí si que cal dir-hi qualche cosa, i la direm, si Deu ho vol. La direm per posar les coses en el seu lloc, i veurem com som ben pocs els qui en tenen... en el bon sentit de la paraula.

Conservau-vos bons... i a reveure.

EL SEMBRADOR

NADAL

Ja s'acosta Nadal de la barba nevada, amb la pompa triunfal i esplendorosament, d'un any que mor, com en somnis de Fada; ¡Oh encantament!

Prest durán els paners de la fruita hivernenca, les pomes sanes, i les peres i els reims colrats d'or, els murtrons, els aglans, la mandarina primerenca... ¡Batega el cor!

P'els carrers i les plassas, estufats endiots, trencaran el silenci, la pau conventual, daran disgusts als pares, fruitaran els atlots... ¡Gran festa anyal!

Els godins giscaran als sacrificis populars, i l'olor del seccorrim empearà l'ambient, es contarán histories i rondalles vora les llars... ¡Jovent! ¡Jovent!

Als porxes de les cases, i a les esglésies i convents, veuran els Betlems vells i modernistes tots flamants, amb automòvils, angels, i pastorets d'un temps... ¡Alegria d'infants!

A les confiteries, il·luminats els mostradors i ben masells de confitures, neules, i torrons ensucrats, farán la boca baves als burguesos golosos... ¡Oh els temps passats!

Els ciutadans amb bona sort, que son propietari cobraran llurs cabals, i un doble sou els empleat s l'altra gent reclamarà els aguinalts regalant calen-
[daris...]

¡Oh els privilegiats!

I Nadal passarà com tot passa, sols deixant u
[recort,
i un homo amb tants de nassos com dies l'any, cosa
[mai vista,
un jorn mos mostraran els Retgidors a la Plassa de
[Cort...]

¡Oh la Conquista!

Després un any que neix, els mostradors plens
[de joguines
recorts passats, els qu'encar no son pares d'el mis
[teri someis
fan potadetes, demanen, ploren, els nins i nines...]

¡Oh els meravellosos Reis!

Novembre 1919

Sa pedra quant surt de sa m d...

Estam en el sigle XX, el sigle de la llum, dels adelantos i del progrés: gás, electricidat, automòvils, avions, dirigibles i submarins. Sembla que ja som arribats al cap d'amunt de tots els invents; i no obstant, al mig de tot aquest moviment modernista que mos emporta i mos atreu, pareix que encara mos trobam en temps de l'avíor; ja que veim sovint-sovint aucellets qui parlen com en temps de Isòp; families qui resen el rosari (gracies a Deu) ran de la llar amb molta pau i germanor com feien els nostros avis; i se troben també, qui hu diria! cors sentimentals qui somien enamorats d'un ideal desconegut, que sols pot descobrir-los l'immensa cortina de l'infinit.

Segons diu un sabí, el mon es una gran comedia; i jo no hu descrec, perque efectivament veim amb frequencia persones amb vestit de sabí, i son uns vertaders ignorants; altres amb trajo d'ignorant, i son uns grans filòsofs; veim també papellones qui en realitat no son mes qu'un simple cuquet de la terra, i alegres aucellets qui devall el seu modest plomatge hi amaguen tota la pomposidat del pago real; però, que hem de fer! son lleis del mon que tot ho capgira. Lo que pot el progrés!

I al mig de tot aquest gran concert de màquines modernes, al mig de aquest materialisme progressiu que tants de cors ha metalisats i ja no bateguen mes que per un enig, matic mecanisme que se diu *argent*, benhaja qui somia! no amb un artista de cine com la bella Margot, sino amb un bell ideal que encara que desconegut, ha d'esser un dia eterna realitat.

Pobre Margot! pobre ropidet! si al caure-li aquestes «quatre plometxes que té vermelletxes» no ha somiat mai amb aquest ideal desconegut que sols pot descobrir-li l'immensa cortina de l'infinit.... i se troba llavors amb la realitat aborronadora d'un abisme sens fi!

EME

Ciutat de Mallorca-24-XI-1919.

ESBOÇOS

Una llàgrima

Era un trist horabaixa d'autumne. El sol s'era post darrera una immensa nuvolada grisa cenyida de vermellors de foc.

En Calet mig ensopit se mirava l'esplèndid panorama que s'extenia davant els seus ulls, i escoltava la monotona cansó de les ones que semblaven entonar una elegia a la posta del sol...

De prompte, com si un accident sobtat l'hagues distret de l'ensopiment i'l fos retornat a la realitat, mirà arreu entorn seu, se passà la mà pe'l front i fent mitja volta, començà a caminar cap allà on hi havia més gent...

Era un dia de moda, i el Born estava ple de jòvenets i damiseles am capells acalats i vestes elegantes i planxades...

En Calet s'embotonà l'ijac, i s'aficà la gorra fins demunt les cèlles, i amb una mà dins cada butxaca dels calsons, començà a caminar Born amunt, en mig de l'augusta processó de tendres madonetes qui en colles airo-ses se passetjaven parlant en llengua qu'ell no entenía; però les melòdiques cadencies de ses veus argentines, arribaven a ses orelles com una música afalagadora i se'n entrava suàument dins son cor on se metamorfosetjaven en una mena d'escosor que li feia tornar els ulls encara més esllanguits i enyoradiços...

I se mirava tot allò lo meteix que aquells nins despelliçats qui davant els mostradors de les confiteries se posen instintivament el dit a la boca, mirant astorats les dolces confitures i fruites ensucrades... Comensava a córrer un aire fret, i en Calet seguint la gent, s'en entrà dins el carrer de Jovellanos tirant cap a Cort... Més al voltar cantó, se topà cara a cara amb dues belles damiseles de coll escotat... i cabellera alloure demunt l'espatlla... En Calet les se mirà amb esglai, com si hagues vista una visió de l'altre mon, i elles qnant el me veren d'aquella manera, se pegaren una colzadeta i esclafiren a riure... se giraren dues o tres vegades, el se miraren de coua d'ull, i continuaren sa rialla irònica i burleta que s'acorà dins el cor de'n Calet amb tota la cruesa del sarcasme... Prest les perdé de vista en mig de la gent qu'anava i venia, però llurs imatges li quedaren com a estereotipades dins les teles del cor... i encara veia al davant seu aquells ulls grossos i negres, qui'l se miraven per devall l'ala del capell, i aquelles galtes fresques, i cobertes d'suau peluça com la del melicotó, i aquells petits llavis pintats de carmí, que s'aixamplaven per somriure, com la flor, bada son calze quant la brunzenta abella li xupa el néctar ensucrat; i aquella gargamella d'alabastre pur: tot ho recordava lo meteix que si ho tornàs veure, i'l melodiós tintineig d'aquella rialla crudel i burleta que li havia fetes sortir les colors a la cara, feria de nou les seues orelles...

I va sentir que'l seu cor atropellava les pulsacions, i que se li embossava la garga-

mella, i una calrada bullenta s'escampava per tot el seu cos... i per la seua cara va sentir rodolar una llàgrima de foc que va anar a perdre-se demunt les gastades solapes de la seua americana...

I va tornar arrera, i atrevesà el Born de cap a cap; més l'extranya visió ja s'era esfumada... i en tota la neta llargaria del passeig, no's veia cap vesta vermella ni cap parella que s'assemblàs a les tendres polletes del cap de cantó... la visió ja s'era esfumada!

I cap baix i pensatiu, amb les mans dins les butxaques se'n torna maquinalment a la vorera de mar...

El cel estava fosc. Corria un aire fret, i en Calet assegut ran d'una penya, escoltava, pensatiu, la sorda remor de les ones i sos ulls blavosos miraven fit a fit la lluna qui s'amagava darrera l'immensa nuvolada grisa tota voltada de blancors d'argent...

Les estrelles parpelletjaven...
La nit avançava...

MILO

Ciutat a les fosques (1)

Ara no's tota sola l'electricidat de Ciutat amb les seves interrupcions. Ha tengut imitadors. El senyor gás no ha volgut esser manco. El dia 28 del més prop-passat, al vespre es declarà també en vaga de **brazos caidos** o millor dit de *lucis apagadas*, i la nostra Ciutat va romandre a les fosques completament, sense gas ni electricidat.

Feliços els qui tenien llumeneres o llums d'encruia per il·luminar les seves cases!

Feliços els qui en aquelles hores no havien de transitar pels carrers, puis era un problema; s'havia de caminar amb seny de bística *vella* si no's volia tropear a cada passa o pegar qualche batut que cantas el credo.

Però la victima més grossa vaig esser jo, lectors.

Me'n anava cap a ca-nostra a cercar les sopes. Ja havia pegat un parell de tropeçades i anat de morros en terra no se quants de pics, però això no es res comparat en lo que ara ve. Anava fregant la paret, per no tornar caure, quant de prompte, una grossa topada amb un bulto, casi hem fe perdre el sentit. Sols vaig porer veure que era una persona, però no vaig distingir si era homo o dona...

—Dispensi, vaig dir jo tot cohibit.

Una veu gruixada i ronca hem contestà.

—Ah... pecora; per tot t'he de trobar, per l'escala de ca-meva... te arribaré a trobar a dins el plat de la sopa.

Oh! el susto que vaig aplegar.

Era el meu sogre!...

RUPIT.

Ciutat 1-XII-1919.

(1) Aquest article no's pogué publicar la setmana passada per está ple el número.

L'AMOR D'UN FRESC

Es tal, nina bella,
l'amor que t'aspir,
que fins oblidar-te
no puc, d'adormit.

Si vols lograr ditxes
i plaers sens fi,
basta que m'estimis
aixís com t'estim.

No't faltaràn joies
riques ni vestits,
ni criats que't puguen
humilment servir.

Magnífic i esplèndit
palau, invadit
de flors i d'aromes,
serà tan dolç niu.

I més recreada
que en un paradís,
feliç i ditxosa
viuràs junt amb mi.

Però, sí m'estimes
aixís com t'estim,
i jo... trec la grossa
que's rifa a Madrid!

MIQUEL CARBONELL

El nostro Aniversari

Mai, però mai, haguesim cregut que el primer aniversari de L'IGNORANCIA fos celebrat amb tanta d'alegria i concurrència. Erem uns; 25 els qui nos reunirem a dinar. Mos sembla que'l nostre benvolgut amic, don Pere Pep de Na Santema farà una crònica, ja que verem que prenía moltes notes. També donarèm unes poesies a la publicació dedicada a L'IGNORANCIA.

I fins l'any qui ve si Deu ho vol.

Un descobriment

Mestre Gaspar, es un fuster primater, xeixantí, no molt gran, cabells blancs, magre, d'ulls petits, casat, i amb una trecalada d'infants. Viu devant ca meva a una botiga fonda i fosca i es íntim amic meu.

Com admirador dels invents moderns (manco de la nostra electricitat) se passa les hores perdudes construint aparatos de fusta, ja bé per volar, ja bé per anar devall aigua, i fins i tot per trobar el moviment continuu; però el pobre encara res li ha donat resultat, no per falta d'intel·ligència, com diu ell, sino perque l'ocasió no s'es presentada.

L'altre dia, mentres estava al balcó donant una fulleta d'ensiam a un canari que tenc de lo mes cantador, vaig veure que mestre Gaspar desde es portal me cridava fentme senyes amb aire misteriós, diguent-me:

—Don Cipriano... D. Cipriano... baixi depressa, que he fet un descobriment sensacional.

Vaig baixar corrents a la botiga i el me vaig trobar amb un aparato en la ma, que consistia en una bolla de fusta rodona, que girava per medi d'un clau que l'atravessava, servint-li de *eje*, en la que hi havia grotescament dibuixat un *mapa mundi*; i un tros de fusta qu'ell va dir qu'era un *areoplano* fermat amb un fil, pujava i devallava per medi d'una corriola.

—Araestic segur que vostè no enten res de tot això—va dir-me amb to de ceremonial.

—Tens raó Gaspar.

—M'ho deixi posar demunt sa taula i li aniré explicant. Sa terra, com vostè sab, dona una volta per demunt ella mateixa en 24 hores. Per anar a Amèrica, per exemple, hi posen una quinzena de dies. Idó, amb el meu procediment, jo sostenc que hi podran anar amb manco de 5 hores.

—Explica'm-ho qu'es curiós,

—Ja vora, no frissi. Aixó es sa terra (senyalant la bolla de fusta) i aquí hi ha Mallorca. Agaf un *arioplano*, m'als cap amunt (al mateix temps anava estirant al fil a lo qu'ell deia *areoplano*) sa terra volta volta (la feia voltar); per lo tant Amèrica arribará a pasar per devall jo, i quant passarà, jo baix amb s'*areoplano* i ja hei som (i amollà el fil caiguent l'avió dins el canal de Panamá). I segons els meus càlculs emplearia unes cinc hores suposat que hagués d'estar aturat, i sortint-li a camí en manco de quatre hi seria. Però ara escolti no sia cosa que s'en vagi a contar-ho a tot-hom; perque pens presentar el projecte a qualche casa constructora d'*arioplanos*, treure la patent d'inveniçió, i li assegure que prest seré mes ric qu'el *millonari*.

Molt be Gaspar; però he notat que l'avió es caigut dins el canal de Panamá, i compta que si tu hi hagueses estat, es panxó d'aigua que bevies.

—Ca, no senyor, no passi ansia, ja hi prendrem pratigüesa.

—Que hi voldreu anar a Amèrica amb l'invent de mestre Gaspar, ignorants? Jo no mi fii, i voltros? Supós que tampoc.

RAT PENAT

L'ALIGA I L'ESCARABAT

«Que me maten! Socors!» Així cridava una llebra infeliç qui se trobava en les urpes d'una àliga espantosa.

A sos crits, segons faula famosa de n'Isop, acudí un escarabat,

i vegent la pobreta en tal estat

per lliurar-la de la cruel mort,

plé d'horror exclamà d'aqueixa sort:

«¡Oh reina de les aus, reina escullida!

Perque lleves la vida

an aqueix animaló mans i covart?

No seria millor treure el teu art

pevorant les feres malfactores;

o ja que no estigues per quimeres,

anar a destrossar i fer damnatge en els cadavres que hi hagi en el carnatge?»

En tant que l'escarabat assuxís deia, l'àliga, despreciant-lo, d'ell se'n reia.

sens usar de més atent parla, mata, romp, devora, i s'envola.

Aquell animaló se sent burlat, i's vol veure venjat.

A l'ocasió primera,

s'envola al niu de l'àliga altanera;

troba tot sols els ous, i arrastrant,

un a un dins l'avenc los va firant.

I com res de res alcanza

a omplir i satisfer una venjansa,

tots els ous que ella hi posava,

una truita los feia en un instant.

La reina dels aucells sense consol,

s'enlaira en un sol vol

fins al trono de Júpiter, on prega,

exposa el seu dolor, i de plors rega

el sol. Demada al deu propici

remei. Aquèix en benefici

mai fet, diu a l'àliga que posi

els ous a dins sa falda, i que reposit,

qu'al tornar de cassar dins sos faldons

trobaria bells i hermosos aucellons.

Sabé l'escarabat lo disposat:

Astut i viu, la tasca ha comensat

de fer una gran bolla, destrament

amb la mateixa amb que continuament

tot afanyós treballa,

quin nom tothom el sap, i tothom calla,

i que, segons jo pens,

pels deus no deu esser un bon encens.

La se posa a l'esquena i amb un gest viu

posa la bolla dins el sagrat niu.

En Zeus quant es vegé aquella femada

demunt la seva vesta immaculada,

va fer, al espolsar-se la pilota

una truita dels ous i la bollota.

Del tràgic succeït noticiosa,

arrepentida l'àliga i plorosa

aprenué aquesta lliçó i en fé apreci:

A ningú se tracti amb el despreci

com a l'escarabat

perque, el mes miserable i malanat,

perá prende venjança, si s'enfada

una bolla de llot... prest ha trobada

L'Anís Paloma de CA'N SUAU
es lo millor i
més fi que poreu beure.

L'Anís Paloma de CA'N SUAU
es lo millor i
més fi que poreu beure.

L'Anís Paloma de CA'N SUAU
es lo millor i
més fi que poreu beure.

EL LENGUATGE DEL PARAIGUA

Com les flors, el paraigua, té son llenguatge.

Si se'l posa a una paraiguera, sol indicar que està prompte a canviar d'amo. Obrir-lo tot rehent, en el carrer, marca que qualque ull està en perill.

Tancar-lo en sec es senyal de que van a espanyar-se un o dos capells.

Quant una dona du un paraigua obert i, an el seu costat hi va un homo amparant totes les gotes que caven de les puntès de ses vergues, vol dir galanteria.

Rossegar el paraigua tot caminant, vol dir que pot travar-se amb ell, el qui va darrera.

Posar un paraigua de cotó devora un de seda, vol dir: «Canviar no es robar». Deixar un paraigua, es lo mateix que dir: «Som un beneit». Tornar-lo... no sé lo que vol dir, perque hi ha la costum de no fer tal cosa.

Dur-lo ben enfundat vol dir: «està romput.» Amparar un amic amb la mitat del paraigua, es prova clara de que van a banyar-se d'ues persones. Treure-lo de bon mati, es senyal ben clar i llampant de que farà un dia magnífic, un dia de primavera.

EL BUSCARET DE LA PLANA

UEI

Ja deiem que'ls que no fessin VIA no tendrien participació a la rifa.

Tots els que mos han escrit demanant-ne, que perdonin, no hem tenim més. Per complaure a molts de suscriptors que en volen, comprarem un altre billet de Cap d'any. Fora vessa!!

Berbes

En el castell de Bellver demunt la torre del homenatge:

Un turista: Se deu veure molt enfora des-de aquí, se deuen veure fins i tot ses costès d'Àfrica.

L'empleat: Encara se veu més enfora, senyor; molts de vespres si no està ennigulat veim sa lluna.

A una classe de medicina.

El Professor: Aquest subjecte te foradats els pulmons d'una punyalada i dues bales l'han atravesat el cos. Que faria voste en un cas igual?

L'alumne: Morir-me també.

A un homo qui estava per a morir, el confés li ponderava la necessitat que tenia de reconciliar-se amb un inimic seu, abans de comparèixer al judici de Deu, i havent aconseguit decidir-lo, anaren a cercar l'ene-mistat, que el malalt va abraçar i besar amb grans demostracions d'estimació.

Edificat d'aquell espectacle, tothom va elogiar la conducta del malalt; replicant ell: —Ja veuràn: he fet tot lo que he pogut per encomanar-li el tifus.

A casa d'un procurador. Entre dos clients que mai frissen d'anarsen:

Un client.—No idò lo qu'es jo posaria un desahuci.

L'altre.—Ca homo, vas errat, lo millor es posar una demanda.

El Procurador.—Aina Maria... oh... Aina Maria... trob que l'únic sistema es posar taula.

RAT PENAT

TRENCA-CLOSQUES

CONCURS-AMADEO

JEROGLIFIC

500 K1 SER 1,
AMADEO?

EN JOANET DE SA GERRA.

Vaja envant: vet-aquí s'Amadeo per qui endevinarà aqueix geroglific.

S'admetran solucions fins dijous a les deu del mati.

Trenca-closquers, fora son, que es ben llüent i ben garrut, i no es *sevillano* ni *filitino!*

TARJETA

Nofre Dantes Lauria

Compondre, amb les lletres d'aquesta tarjeta el nom d'una panaderia de gran fama
VISCOMTE DE MORCEAU.

FUITA DE VOCALS

L. t. b. . h. n. st. m. nt

. n b. n r. t. v. ls p. ss.

n. d. x. s. s. m. n. lm'nt

d., p. gn. r. nc., compr.

NO SOM EN JORDI.

CAVILACIÓ

Arqui.....

RAT PENAT.

COLMOS

Quin es el *colmo* d'un fuster?

I el d'un ferrer?

I el pe un manxol?

EN JOANET FII DE REY.

Fins dijous qui vé si Deu ho vol i Maria.

Solucions del número passat:

Al Geroglific: Ripuntà devantals.

Al Logogrific numéric: Mateu, mate, ma, ma, m.

A la Cavilacio: Ensiam de totes herbes.

A la xarada comprimida: Margarita.

A les semblances: 1.ª En que hi ha frescos.—2.ª En que cap dels dos *es-cap*—

3.ª En que surten després de la tempestat.

EN JOANET DE SA GERRA.

CORRESPONDENCIA TRENCA-CLOSQUERA

Rubio.—La xarada l'hem publicada ja. Els geroglifics malavetjau que no tenguen figures; aqueix aixi mateix el publicarem... *retocant-lo* un poquet.

EN JOANET DE SA GERRA.

UN DURO... DEU DURS

Tothom pot guanyar mentres fassa un lot de 10 suscripcions anuals, cada una pagada per adelantat a L'IGNORANCIA, setmanari que cada dijous sonarà si te vent sa flauta.

Per deu suscripcions, **cinc** ptes.; per cent, **cinquanta** ptes.

MERCERIA
preferida de la gent de bon gust
Gil Panadés
Sucessor de MARIA JAUME
QUINT, 12
Sucursal: Jaume II, 1, i Brossa, 2
Dibuixes, pintura i brodats a la mateixa casa.

Perfumeria **ROYAL**
Colón, 5 i Baratillo, 1
PALMA DE MALLORCA
Productes de perfumeria, els més selectes del país i estrangers
—Paraigues, guants, corbates, etc.
Tot de classe superior i a bon preu.

Argenteria **REY**
la més anomenada de Ciutat
Colón, 23
Or, argent i plati
Orfebreria religiosa; Joies artístiques; objectes de servici de taula i tocador.

Noviis: Abans de parlar casa, per tot lo que s'es mester de taula, cuina i servei domèstic, anau a
CA'N BUADES
COLON. 38
Casa ben proveïda de tot i a preus que vos satisfaran.—Anau-hi, que no vos ne penedireu.